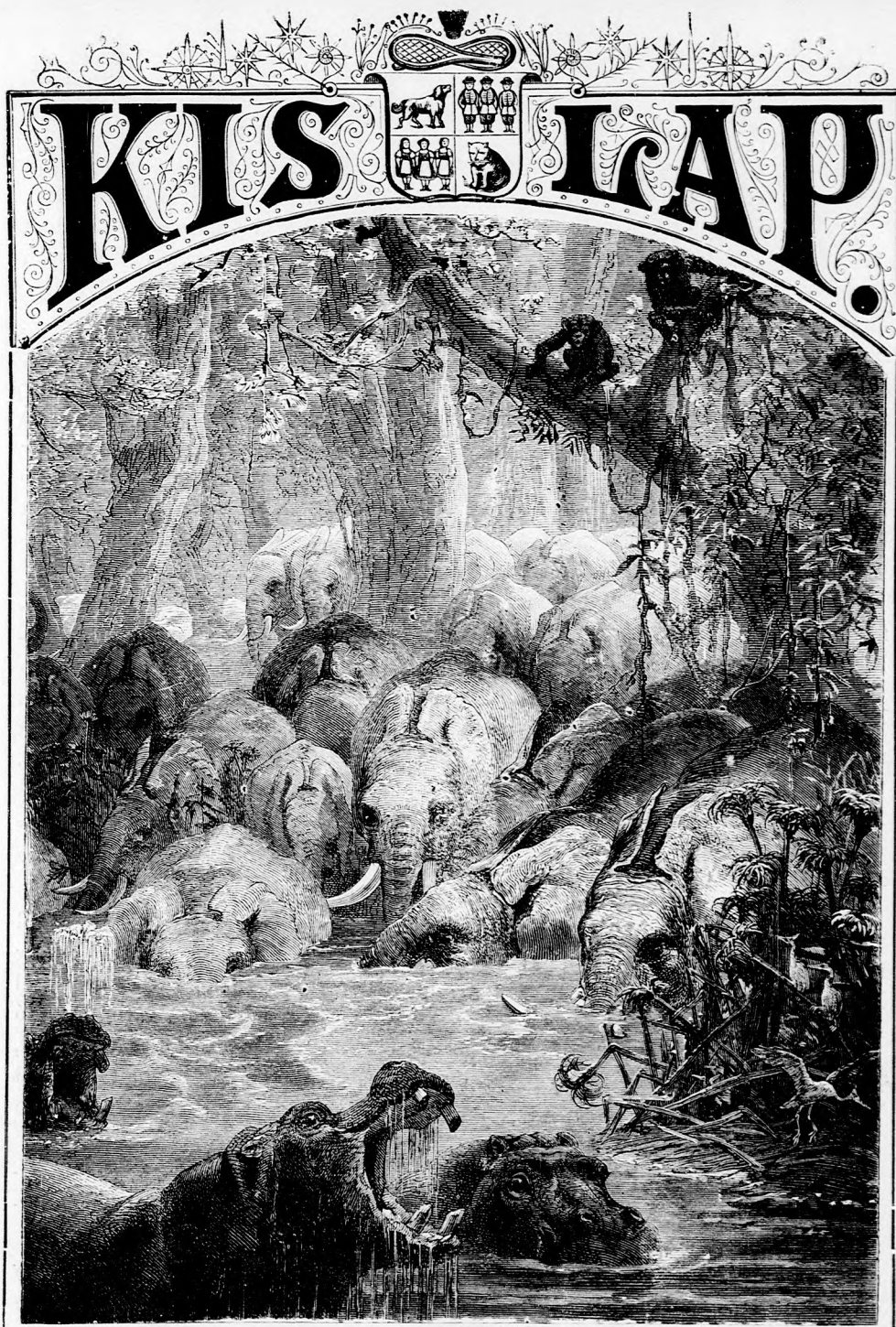


javára

sz. Teri
 Mihalik
 Margit
 Eötvös
 1 frt. —
 1 frt. —
 1 frt. —
 Gyalus
 na 1 frt
 frt. —
 Ilona és
 frt. —
 ngarten
 frt. —
 y Ottó
 Herzeg
 Kohn
 frt. —
 frt. —
 Margit
 Ágai
 Jan-
 frt. —
 1 frt. —
 nn Nel-
 Stefike
 frt. —
 Mari és
 Margit 2
 Tamásfy
 Vilma,
 Ghézy
 Pali és
 1 frt. —
 1 frt. —
 a. Örzi
 frt. —
 A már
 t, össze-

jes kis
 csi.

n-épület.
 társulat.



AFRIKAI ÖSERDÖBEN. I. Fürdőzés. (Lásd a 116. lapon.)

KAKUK A FÉSZEKBE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)



BERKINÉ eleinte csak a szomorú eseményre gondolt s jó ideig sirt kedves jó barátjának halálán; de aztán, a mint a levelet újra elolvasta, kipirult a haragtól. No hiszen gyönyörű szerető nagybátya az, a ki így tudatja a szomorú eseményt. Egyetlen egy vigasztaló, szerető szó sincs a levélben, sőt a szívtelen ember mindjárt sietett megírni, hogy az ő házában bizony nincs helye a szegény árvának!

— Szegény jó Annám! Mennyire igazad volt, hogy előre gondoskodtál fiadról s nem biztad arra a szívtelen rokonra, sóhajtá a jó Berkiné.

Sándorka és a többiek is őszinte részvétellel hallották a szomorú hírt és szereték volna vigasztalni Károlyt, de nem tehették, mert bezárkózott szobájába. Azt hitték, hogy ott zokog és bánkódik, nem akarja, hogy lássák, tehát nem is zavarták. De végre, mikor órák múltával sem jött elő, Berkiné bement hozzá. Károly nem sirt, csak komoran elgondolkozva s nagyon sápadtan ült ott az asztalnál. Berkiné gyöngéden megcsókolta és így szólt:

— Szegény gyermek, most már teljesen árva vagy! De ne félj, én anyád leszek az elhunyt helyett, ki legjobb barátjának volt.

Károly semmit sem felelt.

— Meg kell nyugodnunk Isten akaratában, szólt ismét Berkiné. És a szomorú csapás nem jött váratlanul, már rég előre tudhattuk.

— Én nem tudtam . . . nekem senki sem mondta, hogy halálosan beteg! szólt Károly majdnem haraggal. Titkolták előttem s mamám abban a hitben halt meg, hogy én nem is szerettem őt, nem is gondoltam reá.

— Kedves fiam, ő maga akarta úgy; ő maga is tudta, hogy már nem sokáig él, de nem akart téged időnek előtte szomorítani. De azért ne gondold, hogy jó anyád kétkedett volna gyermeki szeretetedben. Azt óhajtottá, hogy még az ő életében itt légy elhelyezve nálunk, azért küldött el. Mig együtt voltál vele, bizonyosan jó fia voltál.

— Nem, nem voltam . . . én nem gondoltam, hogy soha sem fogom többé látni, nem igyekeztem földeríteni utolsó napjait . . . unalmasnak találtam, ha a szobában mellette maradjak, mert ott csendesen kellett magamat viselnem . . .

Berkiné szomorúan nézett reá.

— Ez már persze baj, így fájdalmas lesz reád nézve a visszaemlékezés egész életében, mondá sóhajtva.

Károly azt várta, hogy Berkiné majd pirongatni fogja és elmondja neki, mily helytelen volt viselete, ilyen nagy fiutól mennyire mást lehet már várni. De a jó asszony nem tett semmi szemrehányást, csakhogy az a kevés szó, amit mondott nagyon is elég volt és Károly nagyon érezte hibáját.

— Elolvashatom azt a levelet, a melyet mamád neked írt? kérde aztán Berkiné szeliden.

— Nem, nem adom, felelé Károly eleinte hirtelen dacczal; de aztán ép oly

hirtelen mást gondolt, elővette zsebéből a levelet s átadta. — Itt van.

Aztán gyorsan fogta kalapját és kiszaladt, mert érezte, hogy köny tolu szemibe, pedig nem akart mások előtt sirni.

Berkiné elolvasta a levelet, mely így szólt:

»Édes fiam, egyetlen szeretett gyermekem! Sirom szélén írom neked e sorokat, mert érzem, hogy utolsó óráim közeledik. Ugy szeretném, ha még egyszer láthatnálak . . . de nem lehet, rég lemondtam róla; magam küldtelek el, hogy még életemben biztos, jó helyen tudjalak. Nyugodtan halok meg, mert érzem, hogy legjobb barátnőm helyettem anyád lesz, gyermekei testvéreid. Oh, édes fiam, szeresd őket, légy jó, győzd le hibáidat, melyek nekem annyi aggodalmat okoztak. Légy engedelmes fia nevelő anyádnak, szerető testvére gyermekeinek: ez utolsó kívánságom hozzád! Vigyázz, édes fiam, vigyázz, hogy jószágukat rosszal ne fizesd vissza, mert akkor a sirban sem volna nyugodalmam és te boldogtalan lennél egész életedben, mert soha sem lehetne tiszta lelkiismereted! Isten veled, szeretett gyermekem, áldjon meg az egek Ura, úgy mint azt halálos ágyán kívánja szerető édes anyád.«

Berkiné könnyezve olvasta végig a szomorú búcsúlevelet s kiment, hogy fölkeresse Károlyt és visszaadja neki. De egészen estig senki sem látta Károlyt, elrejtőzött valahol a kertben s úgy lát-szik, sirt is, mert mikor előkerült, szemei nagyon ki voltak vörösödve. A vacsoránál csendesebb, szótlanabb volt, mint máskor, de máskülönb en nem árulta el

fájdalmát, néhány nap mulva pedig körülbelől a régi kerékvágásban ment minden, Károlyon alig látszott valami változás. Mondogatták is róla, hogy bizony még az anyja halálán sem busul s ezt hitték is, csak Sándorka nem. Sándorka néha meglepte őt, mikor magában volt s könnyezett és a gyöngéd fiucska ilyenkor nem kérdezösködött, nem is vigasztalgatta, csak megölelte némán. És ez olyan jól esett a szilaj, daczos fiúnak, hogy ezután még inkább ragaszkodott egyedüli barátjához. Igazán szerette, mint édes testvérét.

Ezalatt kitavaszkodott, a természet új életre ébredt, erdő-mező kizöldült s az enyhe napfény a beteges Sándorkának is új erőt látszott nyújtani. Sápadt, gyöngé volt ugyan még mindig, de legalább kisértálhatott a kertbe Károllyal, ki ott aztán bőségesen bebizonyíthatta ügyességét mindenféle testgyakorlatokban, fára való mászásban. Sándorka csak nézte, nem követte a példát, sőt akárhányszor Károlyt is visszatartotta, ha ez valami nagyon bolondos csinyt akart elkövetni. Mindig együtt voltak s Berkiné eleinte aggódott, hogy Károly még valami bajba csábitja a gyöngé kis fiút; de lassankint tapasztalták, hogy épen megfordítva történik, Sándorka tartja vissza Károlyt a pajkosságtól. És valóban, Károly akárhányszor engedett Sándorka kérésének s megtett vagy abba hagyott olyat is, am t parancsszóval hiába kívántak volna tőle. Maga sem igen tudta, mért teszi, pedig hát egyszerűen az volt az oka, hogy igazán szerette Sándorkát; a kit pedig szerettünk, annak a kedvéért szívesen teszünk akármit.

(Folytatása következik.)

V e r s e n y .



*No, míg a hó el nem olvad,
Czepelgessük a szánkónkat
Föl a partra!*

*Es azután versenyezve,
A szánt lábbal is kergetve,
Csúszszunk rajta!*

AFRIKAI ÖSERDŐBEN.

(Képpel a czim- és a 20—21 lapokon.)

MIKOR mi javában korcsolyázunk és hólapdával játszunk, akkor uralkodik a déli félgömbön a java meleg, az egyenlítő vidékén pedig meg sem szűnik soha, legfeljebb ha időnként megered az eső. Ebből áll ott az egész tél. A fák nem hullatják le lombjukat, nem merednek szárazon, mint nálunk ősztől tavaszig, az állatok nem bujnak el és a madarak vándorolnak más országba, mint tőlünk, mert fagnak, hidegnek hírét sem ismerik s az emberek talán nem is bánnák, ha néha alábbhagyna a roppant forróság. De nem kell ám azt hiinni, hogy a hol az a folytonos nagy hőség uralkodik, ott aztán semmi növényzet sem lehet, csupa sivatag minden. Vannak ugyan Afrikában nagy sivatagok is, de vannak aztán épen az egyenlítő alatt gyönyörű vidékek olyan gazdag növényzettel, hogy ámulatba ejtik az európai utazót. Nagy hegységek emelkednek ott és roppant nagyságu folyók szelik keresztül e világrészt.

E rengeteg erdőben zavartalanul tanyáznak a vadállatok. A fákon gyönyörű

tollu madarak röpkednek s ott másznak, ficzkádoznak a fürge, dévajkódó majmok is, a fák alatt pedig különböző óriás állatok. Az elefánt itt egész falkákban letelepszik. Az afrikai elefántot könnyű megkülönböztetni az ázsiaitól, mert színe sötétebb és fülei nagyobbak; de különben egészen hasonló ázsiai rokonához, csak hogy az afrikai vad népek nem tudják olyan hasznosan szolgálatukra fordítani. Ott él a roppant vastag bőrű szarvorrú is, a vizekben pedig az idomtalan alaku viziló. Ennek van legjobb dolga, mert egész nap ott lubiczkol a hős habokban, csak letelepszni megy ki a szárazra, de akkor sem messzire a parttól s ha a hőségtől ellankadt, a víz sekélyes részeiben elnyújtózza szundikál.

Este felé azonban sokszor megzavarják nyugalma. Mikor a nap leáldozni készül, akkor az erdő többi vadjai is a folyóhoz sietnek hűtözni, fürödni s az elefántok nagy robajjal, tömegesen törnek elő a sűrűből. A viziló boszankodik, hogy az ő birodalmát háborgatják, de van esze, hogy nem száll szembe a látogatókkal, hanem a tulsó parton dörögve mászik ki a partra, míg az elefántok kedvökre

8 S
füröd
a hat
szik, n
senki
és mi

Irr ül
Fel v
Vidám
Beszé
Beszél
Sha v
Krum
S ugy e

tér ki a
sűrűben
sen kere

fürödnek. Nem is tanácsos szembeszállni a hatalmas állattal, mert ha megharagszik, nem érti a tréfát és roppant erejének senki sem állhat ellen, agyongázol mindent és mindenkit.

Az a hetvenkedő szarvorru is bánhatja már, hogy belekötött a fürdőből hazatérő elefántba. A szarvorru szintén erős és veszedelmes legény és nem sokan bírnak vele: bizik is az erejében s nem

*Értek a kandallónál,
Fel van szitva melege;
Vidám fiúk, szende lányok
Beszélgető serege.
Beszélgetnek, mesélgetnek,
S ha vége a történetnek:
Krumplit tesznek arázsra.
S úgy eszik meg hajába.*



A KANDALLÓNÁL.

tér ki az utból senki fiának. Ott állt a sűrűben épen, a hol az elefánt akart békésen keresztül menni, ha a szarvorru kissé

félre áll. De a goromba ficzkó nem akart mozdulni s azt hitte, az elefánt majd megijed és elkerüli valami kényelmetlen, töretlen uton. De ezuttal csalódott s mert az elefánt férelökte az utból, dühösen nekirotyantott. Kemény viaskodás támadt, de nem tartott sokáig, mert a szarvorru csakhamar

Évike. Mert akkor valamennyi ismerősünk eljött volna, így pedig többen elmaradnak, mert szüleik nem akarnak költeni olyan ruhára, melynek aztán nem veszik hasznát.

Blanka. Ne félj, leszünk azért elegen.

Évike. Reményilem. Mariska és Ilonka bizonyosan eljönnek, aztán Károly, Béla Elek, Lajos, — lesz tánczos elég. Fogok is ám tánczolni!

Blanka. Csak az kár, hogy nem lesz zenekar; zongora mellett kell majd tánczolni.

Évike. Elég az nekünk, eltánczolok én akár zene nélkül is. (Megfogja Blankát és tánczolni akar vele.)

Blanka (ijedten.) Jaj, mit csinálsz! Ne nyulj hozzám! Egészen összeguzsolod a ruhámat.

Évike (nevetve.) De hát hogy akarsz tánczolni, ha annyira félted a ruhádat? Vagy egész este afféle nenyuljhozzám-virág akarsz lenni? Akkor jobb ha mindjárt üveg alá téteted magadat. (Nevet.)

Blanka. Csak ne vess! Tudom, irigyled a ruhámat.

Évike. Irigylem? Mi jut eszedbe! Hiszen mamácska nekem is csináltatott volna effélet, de nekem nem kellett; magam választottam a magam jelmezét s nagyon meg vagyok elégedve. Csak már jönnének vendégeink.

Blanka. Nem illik nagyon korán jönni.

Évike. Inkább, mint hogy várassanak magukra. (Türelmetlenül jár ide-oda s ki-kitekint az ajtón.) Szeretném tudni, ki hogyan lesz öltözve?

Blanka. Oh, én nem vagyok kíváncsi, előre tudom, hogy borzasztóan lesznek öltözve, kivált Mariska, meg Ilonka...

Évike. Miért?

Blanka. Mert Ilonka szeret mindenféle tarkabarkaságot magára akasztani. Mariska pedig megfordítva akár hétköznapi ruhájában is képes eljönni.

Évike. Nem bánom én, csak már jöjjenek. Ah, valaki jön!

Második jelenet.

Voltak. Lajos, aztán Ilonka, Károly, Béla, Elek, Mariska.

Lajos (huszárnak öltözve.) Jó estét! Még talán korán is jöttem...

Évike (kezet fog vele.) Oh dehogy, már alig vártam, hogy együtt legyünk.

Blanka. Csinosan vagy öltözve...

Lajos. Hát még te! Milyen czifra vagy! Miféle ruha ez?

Blanka (büszkén.) Királynőnek öltöztem, láthatod.

Ilonka (belép Károlylyal, mindketten mult századbeli divat szerint öltözve, hajporos parókával.) Ha te királynő vagy, én leszek az udvarhölgy, bátyám meg a lovagunk.

Évike (megöleli őket.) Jaj de csinosak vagytok.

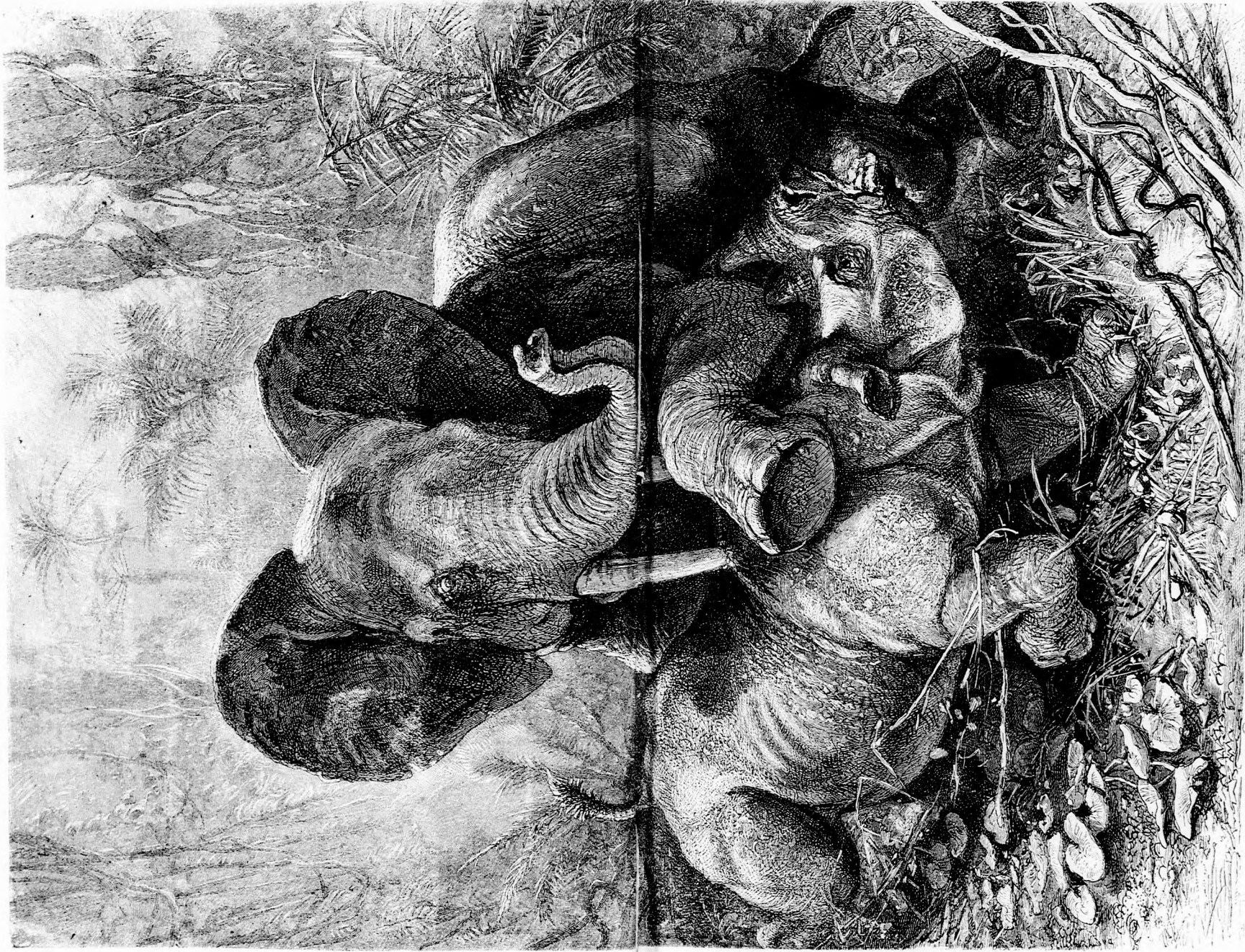
Lajos. Már én csak mégis jobb szeretem a huszárruhámat.

Károly. Izlés dolga. (Feszesen lépked.)

Blanka. Ugy van s Lajosnak, úgy látszik, nincs jó izlése.

Elek (belép tarkabarka ruhában, esőgövel, Paprika Jancsinak öltözve.) No's, hát még nem kezdődik a táncz? Már félttem, hogy elkésem. (Meglátja a terített asztalt.) Ah, ti már talán csemegéztek?

(Folytatása a 122. lapon.)



AFRIKAI ÖSERDŐBEN. I. Elefánt és szarvorny. (Lásd a 116. lapon.)

(Folytatás a 119. laphoz.)

Évike. Oh nem, még nincs ideje, majd csak táncz közben.

Elek. Annál jobb. Lesz-e csokoládé, fagyalt, sütemény?

Blanka. Lesz minden bőven. De hogy tudtál ilyen csuf maskarába öltözni?

Elek. Annál jobb, minél furesább maskara. (Ugrál és rázza a csörgőt.) Különb. j. jó, hogy így öltöztem, legalább lesz méltó társad. (Elfordul.)

Blanka (sértődve.) Hogyan?

Lajos (nevetve.) Gondolom, azt érti, hogy te is maskara vagy és valóban körülbelől igaza van. Szinte azt hinné az ember, hogy valóságos királynőnek képezed magadat papiroskoronáddal.

Károly (betykén.) Már pedig nincs igazad és Eleknek sincs igaza. Mert annyi bizonyos, hogy Blanka van legszebben öltözve. Még Ilonka sem mérkőzhetik vele, pedig otthon azt hittük, ő lesz a legcsinosabb.

Blanka (hízelegve.) Oh, Ilonka csinos is, neked pedig különösen illik ez az öltözet. (Karon fogva begyesen sétálnak.) Tudod, ők nem értik az effélét, vagy pedig irigykednek reánk.

Mariska (paraszt leánykának öltözve, belép Bélával, ki meg paraszt legénynek van öltözve.) No, mi is itt vagyunk! Reménylem, még nem késtünk el.

Évike. Még nem, de már mindjárt kezdjük a tánczot. Csak reátok vártunk.

Károly (gunyosan.) No bizony, volt is miért. Mikor bejöttek, nem is hittem, hogy ők is vendégek; azt gondoltam, valami csárdából kerültek ide.

Lajos. Már pedig abban nincs igazad,

mert Mariska nagyon kedves ebben a ruhaeskában, Béla pedig derék kis magyar legény.

Károly. Az ám, akár el is lehet hinni, hogy igazi ostoba paraszt fiú.

Mariska (hevesen.) Még akkor is különb volna mint te, a ki olyan madár-ijesztőnek öltöztél.

Károly (boszusan.) Micsoda? Hogy mersz velem így beszélni? No megállj! (Lekapja Mariska válláról a kendőt.)

Mariska (sikoltva.) Jaj, a kendőm! Add ide!

Béla. Add vissza a kendőt Mariskának!

Károly. Oh te csöpp legény, talán bizony tőled ijedjek meg? (Dobálja a kendőt a levegőbe.)

Lajos. De már ez mégsem illik, Károly. Add vissza a kendőjét.

Károly. Majd ha nekem tetszik. (Ismét feldobja a kendőt s a földre engedi esni.) No, most felveheti. (Mariska le akar hajolni.)

Lajos. Ne vedd föl, Mariska. Károly tartozik fölvenni és szépen átadni.

Károly. No persze, majd ha fagy.

Lajos. Nem teszed?

Károly. Nem.

Lajos. Majd meglátjuk. (Elkapja a Károly czifra kalapját és leteszi a földre.) Nézd, ha meg nem teszed, mig hármát olvasok, összetaposom a kalapodat.

Elek.

Évike. Helyes! igazad van!

Béla.

Károly (mérgesen.) Csak azt próbáld!

Lajos. Meg is teszem, jól tudod, hogy én nem félek tőled. No's tehát ... egy!... kettő!... (emeli a lábát) ...

Károly (hirtelen fölveszi a kendőt és átadja Mariskának.) Jól van no... (gőgösen) nem akarok idegen házban kellemetlenséget okozni. De majd megfizetek ezért neked.

Lajos (nevetve.) Dehogyan fizetsz! Tudod, minap is belém kötöttél és én vertelek meg. Már hiába, ha én vagyok az erősebbik.

Károly (öklével fenyegetve.) Majd meglátjuk.

Ilonka (békítőleg.) Ugyan legyen eszed, Károly! Mit mondana mamánk, ha megtudná... (A szomszéd szobából zongora szó hallatszik.)

Évike (tapsolva.) Kezdődik a tánc, rajta, menjünk!

Béla (Blankához.) Tánczolsz velem?

Blanka (lenézőleg elfordul.) Nem tánczolok parasztleány nyel. (Károlyhoz.) Ugy-e, mi majd együtt tánczolunk? Összeillünk.

Károly (haragosan.) Én nem tánczolok... elmúlt a kedvem. (Odább megy.)

Blanka (Lajoshoz.) Velem tánczolsz, ugy-e?

Lajos. Nem, már nekem van párom. (Évikével karon fogva el.)

Blanka (Elekhez.) Tánczolsz velem, ugy-e?

Elek. Nem biz én, Mariska az én párom. (Mariskával karon fogva el.)

Blanka (boszúsán félre.) Utoljára mégis Bélára szorulok. (Fenn.) Hát ha akarod, Béla...

Béla (épen karját nyujtva Ilonkának, nevetve.) Köszönöm, már nem akarok ve-

led tánczolni, akadt már nekem is párom. (El Ilonkával.)

Harmadik jelenet.

Blanka, Károly.

Blanka (mérgesen föl s alá jár, mialatt a szomszéd szobából zene, nevetés, táncz-zaj hallatszik.) Ez már még is szégyen... borzasztó... oh, bár csak ne is volna ez az egész mulatság!

Károly (szintén mérgesen hadonázva.) Ugy-e? Én is azt mondom... sajnálom is, hogy eljöttem... ha tudtam volna, hogy Lajos itt lesz...

Blanka. Ugyan hagyd el... hiszen magad vagy az oka, hogy bajod volt Lajosossal... Majd kibékültök... de hát az én mamám azért rendezte a mulatságot hogy én itt busuljak? Ez már mégis szörnyűség.

Károly (közönyösen.) No bizony, hát minek kevélykedtél?... Hanem tudod mit? Legalább csemegézzünk addig.

Blanka. No persze! Hiszen csak nem fogunk egész este torkoskodni; ráérünk még csemegézni. (Durezásan leül.)

Károly (félre.) Mint vendég nem nyulhatok először a csemegéhez, pedig ez legalább megvigasztalna. (A másik sarokban leül.)

Blanka (az ajtó felé nézve.) Már befejezték a tánczot, jönnek vissza.

Károly. Azért se mutassuk, hogy boszankodunk... nevetnének rajtunk. (Blankához megy.) Ide ülök melléd s úgy teszünk, miutha vigan beszélgetnénk...

Blanka. Igen, és hátat fordítunk nekik... csak azért is.

Negyedik jelenet.

Voltak. Lajos és Évike, Elek és Mariska, Béla és Ilonka (karonfogva, tánczolva jönnek be.)

Ilonka. Jaj de pompás volt!

Mariska. Csak az kár, hogy tovább nem tartott.

Lajos. Majd újra kezdjük, most pihe-nünk.

Évike. Igen, azalatt pedig egy kis csemegét és frissítőt veszünk. Tessék, tessék! (Az asztalhoz vezeti őket a háttérbe.)

Elek. Nagyon kedves házikisasszony vagy, Évikém.

Mind. Az már igaz. (Körülállják az asztalt és csemegéznek.)

Károly (halkan Blankához.) Nézd csak, ők már hozzáfogtak... nem törődnek velünk... ne menjünk mi is oda?

Blanka (szintén sugva.) Én nem megyek, csak azért sem.

Károly (siralmas arccal.) De nézd, elszedik a falatokat... Oh...! ni, Lajos épen a mandulás süteményt eszi... pedig én mennyire szeretem. Ez borzasztó!

Lajos (hátral az asztalnál titokban Elekhez.) Nézd csak! Blanka és Károly hogy unatkoznak ott csupa duzzogásból.

Elek. Az ám! Ugyancsak elrontották a multságukat, az egyik hiúságával, a másik gorombaságával. Meg kellene őket tréfálni.

Lajos. Nagyon jó volna. Én már tudom is, mit teszünk. Menj csak hozzájuk és foglalkoztasd őket, én pedig csinállok valamit, de iparkodnod kell, hogy ők észre ne vegyék. Rögtön itt leszek. (El.)

Elek (előveszi csörgőjét, melyet az asztalon hagyott a táncz alatt; aztán Blanka elé

lép és bohókásan ugrál, csörget.) Szabad kérdeznem, hogy mulat a királyné és a büszke lovag?

Blanka (boszusan.) Mi közöd hozzá? Jól mulatunk.

Elek (kaczagva.) Jól? No ennek örvendek, az arczotokon nem azt látom ugyan, de ha akarjátok, hát elhiszem, hahaha! (Lajos ezalatt visszatért, kezében papirosdarabokkal, ovatosan Blanka és Károly mögé lopózik és gombostüvel hátul ruhájokra tüzi a papirost.)

Károly (Eleknek feelve, mérgesen.) Hiába nevensz, igen is, miketten itt jól mulatunk.

Elek. Hiszen mondom, hogy hiszem. Azért öltöztem bolondnak, hogy elhigym a bolondságot. Hahaha! De azt hiszem, mégis csak ti ketten vagytok az igazi bolondok.

Károly (haragosan fölugrik.) Menj innen! Nem tűröm, hogy gonyolódjál.

Blanka (szintén boszusan fölkelve.) Illetlen dolog, menj!

Évike (a háttérben az asztalnál.) Ugyan mi bajuk van már megint? (Az asztaltól mindnyájan előjönnek.)

Béla (Blanka mögött állva, nagyot nevet.) Hahaha! Most értem már, mért nem kellettem én neked tánczosnak. Persze, nem tudtam, ki vagy. (Blanka háttára mutatva, olvassa:) »Blanka, a hiúság királynője!« (Mind nevetnek.)

Mariska (Károly mögött állva.) Én is értem már Károly viseletét. (Károly háttára mutatva olvassa:) »Károly, a híres gorombarend lovagja!«

Károly (öklével fenyegetőzve.) Csak próbáld ismételni!

Blanka (hevesen.) Csak menjetek csufolódni! (Erre-arra fordulnak s mindenki látja a hátukra tűzött papirost. Nagy nevetés.)

Ilonka. Csakugyan! »Blanka a hiuság királynője!«

Évike. »Károly, a híres goromba-rend vitéze!«

Károly. Ilonka, te is? Mindjárt megverlek!

Lajos (elébe áll.) Ohó!



A BURKUS PRÉDÁJA. (Lásd a 118. lapon.)

Blanka (haragosan Évikehez.) És te is a csufolodók közé állsz! Gyönyörű testvér!

Évike. De hiszen én nem tehetek róla, ha magatok hirdetitek, mik vagytok.

Károly. Magunk hirdetjük?

Ilonka. Persze! (Leveszi hátukról a papirost) Itt van ni.!«

Blanka. Ezt ti tettétek, Lajos meg Elek! Oh, ez csunyaság! (Sirva fakad és leül, ejtakarva az arcát.)

Károly. Ó, ezért meglakoltok. (Támadásra készül Lajos ellen.) Ezért ögyelegtetek hát itt körülünk? No megálljatok! (Feléjük indul.)

Elek (nevetve.) Legyen eszed! Csak nem hiszed, hogy kettőnkkel is bírnál? Lásd, okosabb lesz, ha mindketten belátjátok, hogy igaz, ami e papiroson írva volt. És mert igaz, meg kell köszönnetek.

Többiek. Ugy van! Igaz!

Károly (durezásan elfordul.) Nem állok szóba veletek.

Évike. Annál rosszabb reád nézve. Gyerekek, most addig, míg újra kezdődik a táncz, játszunk valamit. Például farkas és bárányt. Én leszek a bárány . . .

Lajos. Én a farkas.

Többiek. Nagyon jó lesz! (Körbe állanak s vígan játszanak.)

Blanka (letörölve könnyeit s nézi a vígadókat, aztán Károlyhoz.) Károly, az mégis borzasztó lesz, ha az egész estét így töltjük!

Károly. Az igaz. De hát mit tegyünk?

Blanka. Valljuk meg, magunk vagyunk a hibások. Tegyük jóvá.

Károly (rövid habozás után.) Igazad van. Nagyon esztelenek voltunk. (A többiekhez lépnek.) Fiuk, leányok, igazatok volt, mi ketten helytelenül viseltük magunkat. Bocsássatok meg s legyünk ismét jó barátok. Én nem leszek többé goromba.

Blanka. Én pedig nem fogok kevélykedni és hivalkodni.

Lajos. Ez már derék beszéd, így mindnyájan szeretünk. Most leszünk csak vígan! (A zongora megszólal.) Kezdődik a táncz! Menjünk!

Blanka (Bélához.) Most éa kérlek tánczra, jösz velem?

Béla. Hogy ne! (Karját nyújtja.)

Károly. Te pedig Mariska, ha igazán nem haragszol, velem tánczolsz.

Mariska. Szívesen. (Karon fogja, míg Lajos Ilonkának nyújtja karját.)

Évike (Elekkel karon fogja.) Így már minden jól van, szívből vígan lehetünk. Éljenek a megtértek!

Mind. Éljenek! (Tánczolván indulnak kifelé.)

(Függöny legördül.)

KÉPREJTVÉNYEK.

I.



II.



üdvözlétet a kedves rigófészeknek. — **Isaak Honka.** Ugy-e bár érzed, hogy igaz hivetek nektek Forgó bácsi? Hiába! a szívek találkozának s megértik egymást. De már a jövő tavasszal, ha akkor köszönne is be a tél, megjelen a kies völgyben a fővárosi három tagu kis család. Ölellek! — **Szikszay Feri.** Az egyiket megrajzoltatom. — **Jászay Oszkár.** Igen szívesen látlak, ha feljőve Bpestre, meglátogatsz. Igyekezzél szerdai napon jönni. Akkor megmutatom neked, hogy terem a »Kis Lap.« — **Lóvinger Laura.** Érdekes tudnom kedves leveledből, hogy Rudolf öcséd ugyanabban az épületben járja a 2-ik gymn. osztályt, melyben Forgó bátyád járta hajdanában az ötödiket. — **Gruber testvérek.** No, a ti pennátok egy kissé megcsuszamlott, midőn nevetek fölé ezt írjátok: »mélyen t i s z e l t olvasó.« Persze, hogy ugy akartátok mondani »tisztelő olvasói.« Amivel egyáltalán nem azt akartam mondani, mintha nem volnátok tiszteletra is méltók. Hogy szeretetemre azok vagytok, megmutattátok figyelmetek által. — **Fodor Irén.** A szíves hajlandóság szeretetreméltó jelkép venném az én kisasszony korba lépett Irénem arczképét. — **Csasz Elza és Jenny.** Rendben van-e? Mert én azonnal intézkedtem. Üdvözlétemet! — **Oberrecht Margit.** Téged is őszinte örömmel fogadlak a »Kis Lap« zászlaja alá. Isten hozott! — **Pfeffer Ödön és Ferencz.** Jöjjetek egy szerdai nap délutánján és akkor örömet megmutatom nektek az Athenaeum nagy nyomdáját, Minden esetre egy nappal előbb tudósítsatok. — **Liptay Sarolta.** Ismerek szerény módban élő, szorgalmas két kis diákot, a kik a használt bélyegjegyeket gyűjtik s ezért kapnak néhány krajczárt, melyből íróeszközeik költségét fődözik. — **Bardach testvérek.** A találós mesétek igen ügyes, de azt csak esztergom- és komáromvidéki gyermekek tudnák megfejteni. — **Tomka Satika.** Megkaptad? — **Torossy Katicza.** Jól van szerkesztve, de kelletténél hosszabb. — **Lingauer Mariska.** Ép ugy osztozom a jeles előmeneteledről tanuskodó bizonyítványod felett való örömedben, mint a mily részvétellel olvasom, a mit betegségedről írsz. Tudósíts, egészségemben is gyhaladtál-e azóta, mint iskolai tanulmányaidban? — **Peck Mariska.** Már kimondottam egyszer e rovatban, hogy levélboritékon vagy czimszalagon a legkisebb kis lányt is megilleti a kisasszony-czim. Ez hozzá tartozik a jó modorhoz. A »Kis Lap« olvasói közé annak rendje és módja szerint beigtattalak. — **Freund Irén és Imre.** Kegyes adakozástokat olvashattatok már a »kis értesítőben.« Itt csak azt akarom mondani nektek, hogy szép írástokban őszintén gyönyörködtem. — **Jeney Kornélia.** Petőfi szobra ez idő szerint üntés elatt van s ugy hallatszik, hogy jövő ősszel már föl is fogják állítani az alsó Dunaparton. Látogatásodnak örül-

tem volna. A te írásodban is kedvetem lettem. — **Beck Lajos.** Azt kívánod, hogy a »Kis Lap« jelenjen meg kétszer hetenként s nagyobb alakban. Hát aztán az iskolai föladványokkal mi lesz? — **Lőw Tibor.** Boldogult jó apád, nekem is egykori kedves barátomnak elmésen szerkesztett apróságából nehányat közlésre szántam. — **Czakó Gemma és Leona.** A szőke Duna mellől küldöm üdvözlétemet és köszönetemet az arany szaru kék vizeihez, melyeknek partján laktok; testben ott, de nemesen érző szívetekkel itt ebben hazában, melyben halhatatlan rokonotok, Czakó Zsigmond porai nyugosznak. — **Kónyi József.** Ügyes rejtvényed közlését tiltja a szerénység. — **Böhm Felix.** A középső megjelen. — *Több rendbeli küldeményt (rejtvényt stb.), melyeket itt egyenkint elő nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.*

Kis Értesítő.

Jótékonyág.

A szegény gyermek-kórház javára alakoztak még:

Rakovszky Antal 1 frt. — Ullmann Béla 1 frt. — Szöllősy Alice és Oszkár 1 frt. — Szilágyi Viktor 3 frt. — Leidenfrost Ilonka 2 frt. — Reketár Irén és Ceczil 1 frt. — Podhragyi Teréz 1 frt. — Keresztessy Gyula 1 frt. — Dezsőffy Sarolta, Mariska és Béla 3 frt. — Mayer Pál 1 frt. — Rézler Alice 1 frt. — »Esperanza« 1 frt. — Opitz Mariska és Ferike 2 frt. — Kohn Miksa és Mór 1 frt. — Kohn Jenő 50 kr. — Paksy Győző 2 fr. 10 kr. — Liptay Sarolta 1 frt. — Ferenczy Gizella és Sándor 1 frt. — Láng Gabriella 1 frt. — Stephani Ervin 1 frt. — Jabritzky Emma és Irén 1 frt. — Reisz Ede 1 frt. — Petőcz Ilona 1 frt. — Meszner Margit 1 frt. — Engel Ernő 1 frt. — Széchenyi Eugenia 3 frt. = A már eddig kimutatott 304 frt 73 krral együtt, összesen: 339 frt. 33 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.

Helyreigazítás.

A »Kis Lap« 6. számában kimuta ott összegben Bródy Miksa áll 2 frttal. E pénzt az apa küldé be gyermekei helyett, akik ez összeget a maguk megtakarított álléreiből adták A neveik: Bródy Leonie, Vilma és Szerena.